

Sygn. akt XIII U 1839/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący:	SSO Rafał Młyński
Protokolant:	sekr. sądowy Weronika Stopczyńska

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy J. K.

przeciwko Z. Oddział w R.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania J. K.

od decyzji Z. Oddział w R.

z dnia 17 sierpnia 2015 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu J. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 1 lutego 2015 roku do 31 grudnia 2017 roku.

Sygn. akt XIII U 1839/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 17 sierpnia 2015 r. Z. Oddział w R. powołując się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił J. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na to, iż Komisja Lekarska Z. orzeczeniem z 6 sierpnia 2015 r. stwierdziła, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy (k. 171 a.r.).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył J. K. wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 2 a.s.).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie wskazując, iż zaskarżona decyzja jest prawnie oraz faktycznie uzasadniona (k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

J. K., ur. (...), odbył studia wyższe na (...) L., Wydziale M. w okresie od 1 października 1994 r. do 21 czerwca 1999 r. Skarżący był zatrudniony do 1 stycznia 2000 r. do 28 lutego 2002 r. w (...) sp. z o.o. w W. na stanowisku przedstawiciela handlowego. Od 1 marca 2002 r. do 31 sierpnia 2002 r. pracował w PPUH (...) na stanowisku menedżera produktu, zaś

od 2 września 2002 r. do 31 sierpnia 2013 r. w (...) sp. z o.o. na stanowisku inżyniera sprzedaży, kierownika projektu, kierownika działu technicznego, kierownika projektu.

Skarżący we wrześniu 2009 r. i wrześniu 2010 r. przeżył operacje, w których usunięto mu tętniaka tętnicy przedniej mózgu i tętniaka mózgu. Po tych operacjach, odwołujący uczył się mówić, chodzić, czytać, przeszedł intensywną rehabilitację. Odwołujący pobierał świadczenie rehabilitacyjne do 24 grudnia 2014 r. (k. 104 a.r.).

W dniu 27 lutego 2015 r. odwołujący wystąpił do organu z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 1 i nast. a.r.).

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z 27 kwietnia 2015 r. stwierdził, iż odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z 6 sierpnia 2015 r. również stwierdziła, iż odwołujący nie jest niezdolny do pracy (k. 79, 161 a.r.).

Wobec powyższego zaskarżoną decyzją z 17 sierpnia 2015 r. organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 171a.r.).

Celem weryfikacji stanowiska stron, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych chirurga, neurologa, psychiatry, nefrologa, psychologa klinicznego dla ustalenia czy odwołujący jest niezdolny do pracy, od kiedy, czy ewentualna niezdolność do pracy jest całkowita czy też częściowa i na jak długi okres.

Biegły lekarz neurolog J. B. w opiniach z 28 stycznia 2016 r. i 21 czerwca 2016 r. po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i przeprowadzonym badaniu rozpoznał u J. K. stan po dwukrotnej embolizacji tętniaka mózgu z zespołem psychoorganicznym, śladową afazją i zespołem prawostronnym. W ocenie biegłego, odwołujący z przyczyn neurologicznych jest nadal częściowo niezdolny do pracy od czasu zakończenia świadczeń rehabilitacyjnych (grudzień 2014 r.) na okres 3 lat, tj. do 31 grudnia 2017 r. (k. 29, 70 a.s.).

Biegły lekarz chirurg J. P. w opinii z 14 marca 2016 r. po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i przeprowadzonym badaniu rozpoznał u J. K. tętniaka tętnicy łączącej przedniej podstawy mózgu. W ocenie biegłego, odwołujący nie ma aktualnie schorzenia z zakresu chirurgii naczyniowej, a stwierdzone zmiany mają charakter neurologiczny (k. 39 a.s.).

Biegły lekarz psychiatra B. P. w opiniach z 18 kwietnia 2016 r. i 11 stycznia 2017 r. po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i przeprowadzonym badaniu rozpoznał u odwołującego cechy organicznego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego. W ocenie biegłego, odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy od 25 grudnia 2014 r. (zakończenie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego) do 31 grudnia 2017 r., a rokowania są niepomyślne (k. 50-54, 151 a.s.).

Biegły lekarz nefrolog P. D. w opinii z 23 sierpnia 2016 r. po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i przeprowadzonym badaniem rozpoznał u J. K. nefropatię IgA w okresie przewlekłej wyrównanej niewydolności nerek (stadium 3 przewlekłej choroby nerek), nadciśnienie tętnicze, hipercholesterolemię leczoną farmakologicznie, przewlekłe leczenie lekami immunosupresyjnymi i steroidami. W ocenie biegłego, odwołujący z powodu schorzeń układu moczowego nie jest niezdolny do pracy (k. 99-101 a.s.).

Biegły psycholog kliniczny L. R. w opiniach z 30 września 2016 r. i 9 grudnia 2016 r. po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i przeprowadzonym badaniem wskazał, iż aktualnie wykonane badania testami neuropsychologicznymi wskazują na organiczne uszkodzenie ośrodkowego układu nerwowego; uzyskany wynik testu L. B. wskazuje na organiczne uszkodzenie (...), a pozostałe testy (G.-K. i B.) są na pograniczu „słabej normy” i patologii organicznej. W ocenie biegłego odwołujący jest niezdolny do pracy, a rokowania są niekorzystne (k. 113-118, 137, 138 a.s.).

Orzeczeniem o niepełnosprawności z 5 kwietnia 2017 r. skarżący został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności od 36 roku życia (k. 171 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w aktach dokumentów oraz opinii biegłych lekarzy sądowych chirurga, neurologa, psychiatry, nefrologa, psychologa klinicznego. W ocenie Sądu dokumenty znajdujące się w aktach sprawy są autentyczne, a ich treść nie budzi wątpliwości. Treść tych dokumentów nie była także negowana przez żadną ze stron.

Sąd nie znalazł również podstaw, aby odmówić wiarygodności ww. opiniom biegłych lekarzy sądowych, które zostały wydane zgodnie z wiedzą specjalistyczną w oparciu o przeprowadzone badanie odwołującego i analizę dokumentacji medycznej. W ocenie Sądu opinie te spełniają wszelkie kryteria, aby uznać je za w pełni wartościowy środek dowodowy i mogą stanowić podstawę do czynienia prawidłowych ustaleń faktycznych. Opinie te nie zostały przez strony skutecznie zakwestionowane. Wobec powyższego Sąd uznał wynikające z nich opisane wyżej fakty za część stanu faktycznego niniejszej sprawy.

W ocenie Sądu, decydujące znaczenie w sprawie miały sporządzone w sprawie opinie, za wyjątkiem opinii biegłego chirurga, który wyjaśnił, że odwołujący nie ma aktualnie schorzenia z zakresu chirurgii naczyniowej, a stwierdzone zmiany mają charakter neurologiczny, a także nefrologa, który ocenił, iż odwołujący z powodu schorzeń układu moczowego nie jest niezdolny do pracy. Pozostali biegli neurolog, psychiatra, psycholog kliniczny w sposób szczegółowy przeanalizowali stan zdrowia odwołującego w zakresie ustalenia jego niezdolności do pracy. Powołani w sprawie biegli są specjalistami z zakresu adekwatnego do schorzeń odwołującego, uznali się właściwymi do oceny stanu jego zdrowia, ich opinie są jasne, logiczne, przekonujące, gdyż opierają się na dowodach zebranych w sprawie, a także zawierają ocenę co do ewentualnej poprawy stanu zdrowia skarżącego. Zdaniem Sądu, to właśnie ci biegli dokonali prawidłowej oceny zdrowia odwołującego, mając na uwadze wpływ zaburzeń, na które cierpi odwołujący (stan po dwukrotnej embolizacji tętniaka mózgu z zespołem psychoorganicznym, śladową afazją i zespołem prawostronnym), na możliwość podjęcia przez niego pracy zarobkowej. Oceny tych opinii dokonane w oparciu o właściwe dla jej przedmiotu kryteria zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, przy uwzględnieniu poziomu wiedzy biegłych, podstaw teoretycznych zaprezentowanego stanowiska, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych wniosków, w ocenie Sądu, przekonują, że są one miarodajne dla poczynienia ustaleń w przedmiocie niezdolności do pracy skarżącego. To przemawia za uznaniem, że ww. biegli dokonali prawidłowej oceny zdrowia odwołującego i nie zachodzi potrzeba powołania kolejnych biegłych, ani też dopuszczenia dowodu z opinii uzupełniającej w zakresie ustalenia tej niezdolności. Dlatego też Sąd oddalił wniosek organu rentowego o powołanie kolejnych biegłych.

Według Sądu ten materiał dowodowy jest przekonujący oraz rzetelny i dlatego uznany został za wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. K. zasługiwało na uwzględnienie.

Spór w przedmiotowej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy odwołujący jest uprawniony do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów (warunku tego nie stosuje się do ubezpieczonego, który

udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy).

Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres, o którym mowa powyżej, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej (art. 58 ust. 1 i 2). Przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 58 ust. 4).

W okolicznościach niniejszej sprawy nie było kwestionowane, iż odwołujący legitymuje się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym. Istota sporu dotyczyła oceny stanu zdrowia odwołującego w zakresie cytowanych poniżej przepisów.

Stosownie do art. 12 ww. ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Ostateczna ocena, czy ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy musi uwzględniać także inne elementy, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 13 ust. 1 ww. ustawy). Ocena ta ma charakter prawny i dokonuje jej Sąd (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 maja 2014 r., sygn. III AUa 1405/13).

Art. 59 ust. 1 ww. ustawy stanowi, iż osobie, która spełniła warunki określone w art. 57, przysługuje renta stała - jeżeli niezdolność do pracy jest trwała; renta okresowa - jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa. Renta okresowa przysługuje przez okres wskazany w decyzji organu rentowego.

Wymaga podkreślenia, iż w postępowaniu sądowym ocena całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy - weryfikacja orzeczeń lekarzy orzeczników, z zasady wymaga wiadomości specjalnych. W takiej sytuacji, sąd nie może orzekać wbrew opinii biegłych sądowych. Jednak w sprawach o rentę z tytułu niezdolności do pracy ostatecznie zawsze decyduje sąd, gdyż niezdolność do pracy jako przesłanka renty ma tu znaczenie prawne (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 658/12).

Należy podkreślić, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności mających zasadnicze znaczenie opinii biegłych lekarzy z zakresu psychiatrii, neurologii i psychologii klinicznej jednoznacznie wynika, że zdiagnozowane u skarżącego dolegliwości stanowią przeszkodę w wykonywaniu przez niego pracy. Z mających decydujące znaczenie opinii ww. biegłych jasno wynika, iż rozpoznane u skarżącego schorzenia (stan po dwukrotnej embolizacji tętniaka mózgu z zespołem psychoorganicznym, śladową afazją i zespołem prawostronnym) stanowią w dalszym ciągu, tj. po zaprzestaniu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, podstawę do uznania go częściowo niezdolnym do pracy od 25 grudnia 2014 r. na okres do 31 grudnia 2017 r.

Stosownie do art. 129 ust. 1 powoływanej ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Z uwagi na powyższe należy stwierdzić, iż nieprawidłowe jest ustalenie organu rentowego zawarte w zaskarżonej decyzji, gdyż odwołujący spełnia przesłanki przyznania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 lutego

2015 r., tj. od miesiąca złożenia wniosku do 31 grudnia 2017 r., tj. okres, który wskazywali biegli lekarze z zakresu psychiatrii i neurologii.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.

SSO Rafał Młyński

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)